

Казка про букву Я

В одному загадковому королівстві жила королева Мова з королем Алфавітом. Мали вони тридцять три доньки – красуні з дивними іменами. Мама й тато їх дуже любили, і жили вони однією дружною родиною. Та найменша принцеса Я була не така, як інші діти. Якась задавакувата, хвальковита. Все якала та пишалася собою. Їй чомусь не подобалося, що в небі пропливають білі хмаринки, а вітер тихесенько шелестить листям калини. Ніколи не слухала дівчинка пісні солов'я, не любувалася берізкою, що мила свої коси у річці. Мама навчала її бути доброю до людей, чуйною. І все нагадувала, що вона так потрібна всім людям. Без неї і світ буде не таким яскравим. А тато говорив про те, що вона повинна, як і всі його діти, знати своє місце і не бути вискочкою. Але донька їх не слухала: в школу не ходила, поводитися зухвало і все шукала, кому б

нашкодити. Батькам було соромно за неї, тому вони навіть на вулицю зрідка виходили.

Одного разу, покинувши свій будинок без дозволу батьків, помандрувала дівчинка навмання. Ішла цілісінький день і всю ніч. І тільки вранці вийшла на якусь незнайому дорогу і побачила на узбіччі три великих камені.

« Що за диво? Де вони взялися? Я таких ніколи не бачила! » - вигукнула здивовано принцеса Я. На першому було написано: « Наліво підеш – в школу потрапиш ». Другий нагадував:

« Направо підеш – до Палацу культури прийдеш ». А на третьому вона прочитала: « Прямо підеш – перед тобою велике місто виросте ».

Задумалась : « Куди ж піти? Де можна більше шкоди зробити? » І вирішила вона повернути наліво , до школи, бо там так багато дітей! Буде, кому шкодити.

Підкралася, непомітно зайшла в приміщення. Діти бігали, галасували. Зупинилася, сторожко озирнулася навколо:

- Кого ж вибрати з них, щоб добре потішитися?

Раптом її погляд впав на дівчинку років десяти. Вона стояла в куточку і чимось ласувала. Принцеса підбігла до неї, схопила за руку і закричала:

- Ти чого тут стоїш? Яка краля! Я хочу, щоб ти пішла звідси. Це тепер моє місце! А не заберешся геть, я нашлю на тебе чари, перетворю тебе на черепаху! - І вже хотіла вирвати з її рук пиріжок.

— Ой, — зойкнула дівчинка і подумала: - Що треба від мене цій лютій нападниці? Як рятуватися? Хто допоможе?

Аж раптом всіх осяяло блакитне світло. І десь із глибини коридору прозвучав такий знайомий голос: «Зупинись! Не смій чіпати Катрусю!» Галас стих. До них наближалася добра Фея. В ній вона впізнала директорку

школи пані Ірину. Принцеса Я відпустила дівчинку. Та раптом знову заверещала:

– Я не відпущу її. Ця дівчинка моя. Де ви взяли на мою голову?

– Я не твоя, я мамина! І я не боюся тебе!

- сказала Катруся.

- Як ти смієш називати моє ім'я? Тільки Я можу вимовляти його вголос. Я! Я! Я!
І більше ніхто!

Принцеса вся затремтіла від люті і кинулася навтьоки. Отямилася вона аж біля дороги. Тупцювала ногами, кричала, плакала, бо не вдалося їй нашкодити дітям.

Дорогою проїжджало багато машин. І вона, заспокоївшись, знову взялася за свою справу.

- Нічого, - міркувала, - в школі не вдалося нашкодити, так я тут оберу собі жертву.

Раптом Я угледіла сріблястий БМВ. Засміялася від радощів:

- Зараз я зупиню цю кляту машину, викину водія, а сама сяду за кермо і поїду в місто. Там так багато шкоди можна наробити! І проказала заклинання : « Абра – кадабра – шабра... Машино, зупинись!»

Почувся свист коліс – і вона загальмувала. Красуня Я відчинила двері, вскочила всередину , зручно вмостилася в кріслі , а потім різко повернулася до водія, щоб виштовхати його з машини... І ніби закам'яніла: перед нею сидів вже немолодий чоловік і посміхався. Це був справжній лицар. Його розкішні вуса, привітний погляд когось нагадали їй. Вона придивилася. « Невже Тарас Шевченко? Не може цього бути, – подумала і вперше засоромилася дівчина. - Мабуть, неспроста мені привидівся Тарас. Як же він любив свій рідний край, природу! Людей простих шанував і добра їм бажав! І ніколи не

вихвалявся своїм талантом. Ой, соромно ж мені...»

Та ось чоловік заговорив:

- Добрий день, красуне. Ти, я бачу, дужу поспішаєш. Чи можу я тобі чимось допомогти?

- Так, - відповіла вона. – Я хочу потрапити в країну Щастя, бо там так гарно. Про це мені розповідали моя матуся Мова, а я її не бажала слухати.

У відповідь Незнайомець, поглянувши в очі дивній красуні, сказав:

- Дівчинко, дорога до щастя не проста. І щоб знайти його, треба завжди робити людям добро. А ще треба слухати своїх батьків. Я бачу, що твої очі сяють, немов зоринки, і ти вже готова вирушити на пошуки щастя...

- Так, готова, славний Лицарю.

- Але ж треба мати з собою зброю, щоб захищатися від злих людей. Вони ж скрізь розставили свої сіті і заманюють в них.

Потім примушують покинути школу, ображати друзів, батьків, хизуватися собою.

- Все ясно, - сказала принцеса. – Я вже потрапила в їхні сіті і такого лиха натворила! Що ж мені робити?

- Є така зброя. Вона – найсильніша у світі, бо вказує людям дорогу до щастя.

Принцеса раптом зраділа. В очах запалахкотіли зірочки:

- Дякую тобі, добрий чоловіче, за те, що допоміг мені зрозуміти, як можна потрапити в країну Щастя! І в мене є така зброя. Це – Слово. До нього дослухаються і його бояться водночас. І я знаю, що мені треба робити... А до міста я не поїду. Вибач мені, будь ласка, за те, що тобі і людям нашкодити бажала, свою матусю не слухала і дітей ображала. А зараз мені терміново треба до школи, бо завинила я перед дівчинкою. Образила її...

Як тільки принцеса сказала ці слова , кудись зникла машина, а з нею - і хоробрий

Лицар, до якого вона вже так звикла. Далі Я попрямувала знайомою дорогою.

А ось і шкільне подвір'я. Діти весело гралися, сміялися. В небі привітно світило сонечко, співали пташки, вітерець тихо гомонів з берізкою. Принцеса угледіла в купці дівчат Катрусю і швидко наблизилася до неї. Хотіла взяти її за руку, щоб вибачитися. Та дівчинка, коли побачила свою кривдницю, відсахнулася від неї. Діти, що стояли поруч, кинулися захищати подругу. Та їх зупинив спокійний голос доброї Феї, яка невідомо звідки з'явилася.

- Дівчатка, зупиніться. Ви невірно зрозуміли: давайте вислухаємо принцесу Я.

- Катрусю, вибач мені, будь ласка. Я більше не буду нікого ображати. Давайте дружити...

Дівчатка полегшено зітхнули.

Пообіцявши скоро повернутися, Принцеса швидко побігла додому: так хотілося їй попросити вибачення у своїх

батьків. Мама королева і тато король зустріли свою доньку схвильовано і радісно.

А вона, мов пташечка, щебетала:

- Пробачте мені, мої рідненькі! Я тепер буду завжди знати своє місце. І обіцяю: завтра разом з вами піду до школи. Бо як же будуть діти вчитися без мене, без мами Мови і без татуса Алфавіта.

Вперше вередливій принцесі стало так спокійно і легко на душі, бо зрозуміла вона, що не можна робити людям шкоду. А ще треба прислухатися до порад мами і тата, ніколи і ні перед ким не якати, не хизуватися, а завжди бути уважними і чуйними. Бо краще жити з усіма у злагоді і в любові.

Моя казочка скінчилась.

В ній початок є й кінець.

Це не сон, вам не приснилось.

Хто любить мову, молодець.